

Ρένα

ΗΡΕΝΑ ΚΟΙΤΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ μέσα από την τζαμαρία του κομμωτηρίου της κυρίας Λέλας και καπνίζει απολαυστικά το τσιγάρο της. Η λιακάδα πάντα της φτιάχνει τη διάθεση. Κουνά τα χέρια της και τα βραχιόλια κουδουνίζουν αισθησιακά. Τα μακριά μαύρα μαλλιά γυαλίζουν στο φως καθώς πέφτουν στους ώμους της, ενώ μια υποψία ιδρώτα εμφανίζεται πάνω από τα ρόδινα χείλη της. Η καμπύλη του στήθους ανεβοκατεβαίνει ρυθμικά ακολουθώντας την ανάσα της. Μια ριπή ψυχρού αέρα την αναγκάζει να ανατριχιάσει, και το γυμνό της στήθος, κάτω από τη μεταξωτή μπλούζα, αμέσως δείχνει τις κορυφές του.

Η Ρένα...

Η Ρένα σηκώνει τα μάτια της στον δρόμο και βλέπει τον Ηλία να της κλείνει το μάτι συνθηματικά. Κουνάει αρνητικά το κεφάλι της κι εκείνος φεύγει με την υπόσχεση πως θα ξαναπεράσει σε λίγο.

Έτσι είχαν συμφωνήσει.

Ο Ηλίας...

Κάθε φορά που καπνίζει έρχεται ο Ηλίας στο μυαλό της. Η αίσθηση και τα αρώματα μιας βραδιάς που είχαν αποδράσει στα παροπλισμένα τρένα. Δεν θυμόταν πώς και πού τον είχε γνωρίσει. Ο Ηλίας ήταν πάντα εκεί, δίπλα της. Όμορφος κι

απόμακρος. Ένας διφορούμενος άντρας, ένα πλάσμα στο οποίο ποτέ δεν μπορούσε να αρνηθεί, να πει όχι. Ο Ηλίας, ο άντρας που λάτρευε και φοβόταν περισσότερο από όλους. Κι αυτό γιατί την ήξερε τόσο καλά όσο την παλάμη του.

Αυτό την τρέλαινε, κι αυτό τη φόβιζε!

Ήξερε κάθε της πτυχή με ένα του μόνο βλέμμα.

Αυτή η εξουσία που ασκούσε ο Ηλίας πάνω της την είχε καθηλωμένη εδώ και χρόνια σε ένα παιχνίδι φαντασίας, στο οποίο η Ρένα αφηνόταν χωρίς ενδοιασμούς. Μαζί του είχε κάνει ό,τι δεν είχε κάνει ποτέ με έναν άντρα, αλλά ποτέ μα ποτέ δεν είχε αγγίξει ερωτικά ο ένας τον άλλον.

Όπως τότε... εκείνο το καλοκαιρινό βράδυ.

Η βροχή έτρεχε από τον ουρανό πάνω στις ράγες και στις λαμαρίνες των τρένων. Μύριζε η ατμόσφαιρα από τα βρεγμένα ξύλα και τα σκουριασμένα σίδερα. Στη μύτη της Ρένας σφηνωμένη η βαριά μυρωδιά των παλιοκαιρισμένων λιπαντικών μηχανής. Τα σκελετωμένα τρένα έχασκαν ανοιχτά περιμένοντας τον χρόνο να ανακουφίσει την αναμονή της φθοράς τους. Μέσα σε ένα τέτοιο τρένο βρήκαν καταφύγιο οι δυο τους. Τα ρούχα τους βρεγμένα πάσχιζαν να στεγνώσουν πάνω στα νεανικά τους κορμιά. Το μεταξύ που τύλιγε το μπούστο της είχε γίνει δεύτερο δέρμα από το νερό. Ο Ηλίας την κοίταζε ηδονικά. Ποτέ άλλος άνθρωπος δεν είχε κοιτάξει με τόση λατρεία και έξαψη τη Ρένα.

Τα αρσενικά χαμόγελα που έπεφταν πάνω της ήταν αγόρταγα και με πολλά υπονοούμενα.

Του Ηλία ήταν αλλιώς!

Εκεί, μέσα στο παρατημένο τρένο κάπνισαν μαζί ένα τσιγάρο. Ακόμη θυμάται να ανατριχιάζει με εκείνη την αίσθηση της χαλάρωσης, τα μέλη της να λύνονται και να απολαμβάνει τις εικόνες, τους ήχους και τις οσμές. Θυμάται να μυρίζει την

ηδονική του διάθεση και το αίμα της να τρέχει με ορμή μέσα στις φλέβες της. Ένιωθε από μακριά τον Ηλία να την οδηγεί σε μια άλλη χώρα όπου το άγγιγμα ήταν περιττό, γιατί τα μάτια του, τα ρουθούνια του, η γλώσσα του... ήδη της αποκάλυπταν τη βαθύτερη επιθυμία του. Της έλεγαν πως ήταν δική του κι ας μην την είχε αγγίξει ποτέ.

Από τότε ήξερε πως ο Ηλίας τής ανήκε κι είχε κάθε δικαίωμα να του φέρεται όπως ήθελε. Τον εξουσίαζε κι αυτή κατά κάποιο τρόπο με τη συμπεριφορά και τα ψέματά της.

Αν την είχε αγγίξει εκείνο το βράδυ, η Ρένα ίσως και να είχε γίνει μια άλλη. Πίστευε πως μόνον αυτός ήταν ικανός να τιθασεύσει την άγρια ψυχή της, παρ' όλους τους φόβους της. Αλλά συνέχισε να είναι αυτή που έλεγε ψέματα. Πολλά ψέματα! Όλη η ζωή της ήταν βασισμένη στο ψέμα. Θυμόταν όμως όλα όσα έλεγε και σε ποιον τα έλεγε.

Πόσα ψέματα είχε πει στον Τάκη, τον σύντροφο της κυρίας Λέλας!

Μνήμη! Η μνήμη την έσωζε.

Είναι απίστευτο πώς μπορεί να εκπαιδευτεί ο εγκέφαλος για να επικεντρώνεται σε έναν στόχο.

Έτσι η Ρένα χειριζόταν τους γύρω της.

Της άρεσε να έχει την εξουσία. Να τους βλέπει να πιστεύουν τις ιστορίες της και να παίζει μαζί τους. Να παίζει με το μυαλό των αντρών και να τους τυλίγει επιδέξια, γύρω από το μικρό δάκτυλο του χεριού της. Η Ρένα, η κομμώτρια!

Σήκωσε τα μάτια της στο ρολόι του τοίχου. Σε λίγο θα ερχόταν η Κλαίρη. Καλή πελάτισσα με την οποία μάλιστα είχε φιλική σχέση για αρκετό καιρό. Ήταν από αυτές τις γυναίκες που είχαν μια πολύ καλή ζωή. Οικογένεια, χρήματα, κοινωνική δράση, φίλους. Τα είχε όλα! Μπορεί όχι όλα πλέον... Κι αυτή η έλλειψη άφηνε μια κρυφή ικανοποίηση στη Ρένα. Ο

σύζυγός της είχε πεθάνει, αλλά έτσι είναι η ζωή. Ας μην τα θέλουμε όλα δικά μας.

Η Κλαίρη είχε μεγάλη αδυναμία στη Ρένα. Είχαν περάσει πολλές ώρες μαζί κουβεντιάζοντας πάνω από ένα φλιτζάνι καφέ ή μια τράπουλα, ενώ περίμεναν να συμπληρωθεί η ώρα για τις ανταύγειες ή τη βαφή. Μπορεί να τα είχε όλα η Κλαίρη, αλλά οι μαντείες της Ρένας διέγειραν τη φαντασία και την ανασφάλειά της. Αν δεν της έλεγε μια φορά τη βδομάδα το φλιτζάνι –κατά προτίμηση Παρασκευή– δεν πήγαινε καλά η εβδομάδα της.

Πολλές φορές η Ρένα τής αράδιαζε ψέματα για να την ιντριγκάρει κι εκείνη με καλή πρόθεση κι εμπιστοσύνη τα πίστευε. Το απίθανο όμως ήταν πως όταν ερχόταν ξανά, χαιρόταν γιατί το φλιτζάνι που της είχε πει... τα είχε βρει όλα.

Κι ανάλογα με τη διάθεση της Ρένας άρχιζε πάλι ο κύκλος της μαντικής.

Την τέχνη αυτήν την είχε μάθει από τη μάνα της, που είχε ρίζα τσιγγάνικη. Μπορεί η κυρά Φωφώ να μη ζούσε σε τσαντίρι από τότε που γεννήθηκε, όταν όμως ήταν για μαντείες και για κανένα «αθώο» ξόρκι ή γητειά, τότε όλη η τσιγγάνικη φυλή έκανε παρέλαση μέσα στο αίμα της.

Σήμερα η κομμώτρια της κυρίας Λέλας έπρεπε να βρει τρόπο να πει στην Κλαίρη για τον Ηλία. Έβλεπε η Ρένα πως οι αντιστάσεις της Κλαίρης είχαν αρχίσει να κάμπτονται εξαιτίας της πολύχρονης μοναξιάς της. Μέσα στο ιντριγκαδόρικο μυαλό της είχε βρει πως ταίριαζαν απόλυτα.

Ο Τάκης παρακολουθεί τις κινήσεις της...

Ο Ηλίας ασκούσε το αρχαιότερο επάγγελμα στην αρσενική του εκδοχή, εδώ και χρόνια. Γνωστός σε διάφορους κύκλους για την εντυπωσιακή του εμφάνιση, αποτελούσε την άριστη παρηγοριά για τη μοναξιά της κυρίας Κλαίρης. «Εγέμυθος, φερέγγυος και αποτελεσματικός. Αυτό είναι το τρίπτυχο της

επιτυχίας μου» έλεγε και ξανάλεγε ζαλίζοντας τη Ρένα.

Τα χρόνια όμως περνούσαν κι η ομορφιά είναι αφερέγγυα.

Ανακάλυψε πως οι δημιουργίες με τη ζάχαρη είναι το μέλλον του.

«Η Κλαίρη είναι ό,τι πρέπει για τη στροφή της καριέρας του Ηλία» σκέφτηκε η Ρένα. Παλιός ζαχαροπλάστης ο συγχωρεμένος άφησε καλά μαγαζιά στη χήρα. Μια θέση υπήρχε περίπτωση να βρεθεί και για τον Ηλία που είχε φοβερό ταλέντο με τα γλυκά. Αν έπαιζε κι εκείνος καλά τα χαρτιά του, τότε θα ήταν και οι δύο τους απόλυτα ικανοποιημένοι.

Η Ρένα δεν έκανε σε κανέναν χάρη. Στον Ηλία όμως του το χρωστούσε. Κάποτε τη γλίτωσε από βάρβαρο ξυλοφόρτωμα. Τα είχε μπλέξει με κάποιον ο οποίος τη ζήλευε αρρωστημένα. Όχι ότι κι αυτή ήταν καμιά ήσυχη. Την κουνούσε την ουρά της αποδώ κι αποκεί... πάνω στα τακούνια της υπό τον αισθησιακό ήχο των βραχιολιών. Ο εραστής της την είχε πάρει χαμπάρι. Του είχε ξεφουρνίσει κι ένα σωρό ψέματα, ως συνήθως, τα οποία όμως εκείνος δεν τα πίστεψε και την έπιασε στα πράσα με κάποιον άλλον σε ένα μπαρ. Για καλή της τύχη εκεί που έγινε το σκηνικό βρισκόταν ο Ηλίας. Όχι ότι έτυχε, αυτή το ήξερε και πήγε επίτηδες εκεί για να τον προκαλέσει. Το αποτέλεσμα ήταν ο ευκαιριακός εραστής να εξαφανιστεί κακήν κακώς μόλις άρχισαν τα δρώμενα, ενώ ο επίσημος άρπαξε τη Ρένα από το μαλλί και την έσυρε έξω για να «φάει τις σφαλιάρες της». Τελικά όλο το ξύλο το έδωσε ο Ηλίας, όταν μπήκε ανάμεσά τους. Αυτό του το χρωστούσε λοιπόν. Όσο χειριστική και να ήταν, αυτό το εκτίμησε.

Κι ενώ η Ρένα ταξίδευε με τις εικόνες του καυγά να της χαιδεύουν τη ματαιοδοξία μπήκε στο κομμωτήριο της κυρίας Λέλας η Κλαίρη χαρούμενη κι άρχισε να εξιστορεί με ενθουσιασμό όλα τα γεγονότα που είχε μαντέψει η κομμώτρια την

προηγούμενη Παρασκευή. Τα εκφραστικά της μάτια έλαμπαν από χαρά, σαν μάτια μικρού παιδιού, ενώ τα ομορφοκουρεμένα μαλλιά της κυμάτιζαν ευχάριστα παρέα με τις γοητευτικές κινήσεις του κεφαλιού της.

«Αχ, κυρία Κλαίρη μου, αν είναι, να σας πω σήμερα τον καφέ καθώς θα περιμένετε να πιάσει η βαφή. Ποιος ξέρει τι εκπλήξεις θα δούμε εκεί μέσα».

«Έννοείται! Γίνεται να αρχίσει αλλιώς η εβδομάδα μου; Ξέρεις πόσο μου αρέσει να τα λέμε πάνω από το φλιτζάνι. Όλα λέγονται τότε. Δεν μπορώ να σου κρυφτώ, Ρένα μου».

Έτσι το Ρενάκι, όπως τη φώναζε όταν είχε κέφια η Κλαίρη, της έφερε τον καφέ και την άφησε να μελετά τα ερωτήματα που ήθελε να απαντηθούν, ενώ της έβαφε τη ρίζα.

Σε λίγο, αναποδογυρισμένο και διφορούμενο πάνω στη χαρτοπετσέτα το φλυτζάνι περίμενε με αδημονία να δείξει το σουρεαλιστικό του περιεχόμενο. Μέσα στη μικρή κουζίνα η Ρένα το πήρε στα χέρια της κι άρχισε να το παρατηρεί με ενδιαφέρον. Είχε μείνει άφωνη, γιατί σήμερα ειδικά ήταν όλα τα σχήματα ξεκάθαρα.

«Δεν έχω ξαναδεί τόσο καθαρά σχήματα στο φλιτζάνι σας, κυρία Κλαίρη!»

Και η Κλαίρη χαμογέλουσε αυτάρεσκα.

Τα καθαρά σχήματα έδειχναν την καλοτυχία της γυναίκας. Όλα τα σύμβολα ήταν ένα υπέροχο προμήνυμα για την Κλαίρη. Ένας καθαλάρης αγκαλιά με μια κιθάρα περιδιάβαινε περήφανος λίγο πιο κάτω από το χείλος του φλιτζανιού. Λίγο πιο πέρα μια μαιμού, της θύμισε την ίδια, καθώς προσπαθούσε να ξεγελάσει την Κλαίρη. Κι ο πάτος του φλιτζανιού καθαρός σαν ξάστερος ουρανός. Και ψηλά ψηλά να και το Η... από το Ηλίας.

«Λοιπόν, κυρία Κλαίρη, άκου τι θα σου πω. Έχεις καλοτυχία. Ούτε ένα σύννεφο δεν σκιάζει την ευτυχία σου. Έχεις

μεγάλη χαρά κι ευτυχία στην καρδιά. Το βλέπεις;»

«Πού, βρε Ρένα μου;»

«Να το, εδώ! Είναι όλα τόσο ξεκάθαρα! Έρχεται ένας καθαλάρης να σε δει, δηλαδή άντρας. Γρήγορα θα έρθει. Και φέρνει μαζί με την κιθάρα που κουβαλάει κι ευτυχία ερωτική».

«Τι είναι αυτά που ακούω, Παναγιά μου!»

«Το βλέπεις, εδώ ψηλά είναι. Να, κοίταξε! Θα είναι γρήγορο, πολύ γρήγορο. Και θα επηρεαστείς άμεσα. Να, εδώ είναι, εδώ από όπου έπινες τον καφέ σου. Βλέπω κι ένα Η να έρχεται. Μα, να προσέχεις γιατί υπάρχει κάποιον πρόσωπο με σκούρα χαρακτηριστικά που θέλει να σε εξαπατήσει».

«Τι ακούω, η γυναίκα...»

«Αχ, κυρία Κλαίρη μου, πόσο χαιρόμαι. Καλή η μοναξιά, αλλά είσαι πολύ νέα και δραστήρια ακόμη για να απομονωθείς. Το βλέπω πως ήδη έχεις αρχίσει να αλλάζεις διάθεση τον τελευταίο καιρό».

«Ναι, Ρένα μου! Καλή η μοναξιά, αλλά δεν αντέχεται ώρες ώρες».

Τα έλεγαν όλα αυτά κι η Ρένα έκανε νόημα στον Ηλία να μπει στο μαγαζί. Γέμισε ο χώρος από αντρικό άρωμα κι όλοι γύρισαν να δούνε ποιος ήταν αυτός που εκτόπιζε την ανία τους.

Ως και τα μαλλιά του Ηλία μύριζαν άρωμα!

Κι η Κλαίρη την πάτησε.

Όλο κι έριχνε κάποια κλεφτή ματιά προς το μέρος του γόη. Όλο και φούντωνε το κοκκίνισμα στα μάγουλά της. Η ανάσα της έδειχνε πως η αδρεναλίνη είχε αρχίσει να τρέχει στις φλέβες της έντονα. Και της άρεσε τόσο πολύ! Κι αυτό το έπιασε η Ρένα στην ατμόσφαιρα, γιατί ήταν όπως τις λέαινες που οσμίζονται τον αέρα για το θήραμά τους.

Όταν ήρθε ο Ηλίας να αποχαιρετίσει τη Ρένα, η Κλαίρη ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Κρυβόταν πίσω από το περιοδικό

για να μη τη δει με την πετσέτα στο κεφάλι. Τα μάτια του ήταν τόσο σκούρα! Την κοίταζαν με τόσο διαπεραστικό τρόπο, ήταν σαν να ήθελαν να κάνουν έρωτα με τα δικά της μάτια. Δεν ήταν το σώμα του, ήταν το βλέμμα του το κυρίαρχο, που μέσα του έβλεπε την άβυσσο. Η Ρένα, αφού έδωσε ένα ζουμερό φιλί στο μάγουλό του και τον αποχαιρέτισε, στράφηκε προς την Κλαίρη και της είπε...

«Να η συνταγή που σου έλεγα! Ηλία τον λένε! Δική του είναι. Σκέψου το! Είναι απόλυτα έμπιστος και το έχει και με τη σοκολάτα!»

«Η... από το Ηλίας. Όπως είπε το φλιτζάνι» φέλλισε η Κλαίρη.

Και μόλις το είπε αυτό, η Ρένα ένιωσε περίεργα. Ένωσε μία μικρή πληγή να ανοίγει κάπου μέσα στο στήθος της και να τρέχει ένα υγρό και ζεστό ρυάκι στο στομάχι της. Όλη η τσιγγάνικη φυλή την τραβούσε μακριά από την εικόνα του Ηλία αγκαλιά με την Κλαίρη.

Ήταν όμως όλοι τους τόσο αδύναμοι...

Τότε ένιωσε την αργεντινική ρίζα του παππού της. Ζήληψε για πρώτη φορά στη ζωή της. Ζήλευε με ένταση και της άρεσε.

«Έτσι λοιπόν είναι να ζηλεύεις;» αναρωτήθηκε.

Ο Ηλίας ήταν εκεί πάντα. Ανεξάρτητα από τις γυναίκες που ήξερε και τη σκοτεινή του ζωή, ένιωθε πως θα είναι ο εραστής των ονείρων της.

Οι ζωές των ανθρώπων είναι σκοτεινές!

Η αναμονή της ερωτικής τους συνεύρεσης είναι μια αιώνια στιγμή που ποτέ δεν την επηρεάζει ο χρόνος. Είναι μια συνθήκη αμετάβλητη. Αλλά σήμερα το φλιτζάνι έλεγε άλλα, σήμερα το ένστικτό της είχε σεισμικές δονήσεις πολλών ρίχτερ.

Η κομμώτρια κοίταζε την Κλαίρη, που χαμογελούσε καθώς της χτένιζε τα μαλλιά, και ένιωσε την έξαψή της. Όσο όμως

κι αν το παιχνίδι άρχισε μέσα της να παίρνει μια σκοτεινή τροπή, έπρεπε να ξεχρεώσει τον Ηλία.

Άκουσε από μακριά κάποιος να φωνάζει το όνομά της στα γαλλικά.

Τι να θέλει πια αυτή η γαλλίδα τσιγγάνα γιαγιά; Αυτή ακολούθησε με θράσος τον αργεντινό εραστή της και τους άφησε όλους πίσω. Δεν έχει νόημα να τη φωνάζει. «Γιατί να πρέπει να ακολουθώ ένα αίμα που με πονά;» αναρωτήθηκε.

«Πονώ, γιαγιά, γιατί τον αγαπώ. Κι ας μη με ακουμπά. Οι λέξεις γρατζουνούν το λαρύγγι μου, όπως τα αμύγδαλα της συνταγής του. Πρέπει να τις συνθλίψω για να μπορέσω να τις προφέρω. Όσες καραμέλες βούτυρου κι αν με ταΐσει, εγώ θα νιώθω όλη την πίκρα της αγάπης μου, σαν το κακάο στη συνταγή του. Τόσα χρόνια, τόσα ψέματα, τόσες μαντιέες.

»Γιατί; Για να μη με πληγώνει αρσενικό, και να έχω εγώ τον έλεγχο. Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα φλιτζάνι και τόλμησα να πω πως δεν θέλω να το ξαναδώ. Ούτε τα χαρτιά! Τι νόημα έχει να ξέρω πως τον χάνω; Φεύγει, γιαγιά. Γλιστρά απαλά κι ηδονικά, όπως το βλέμμα του πάνω μου. Γλιστρά μακριά μου».

Πίσω από τη βιτρίνα του κομμωτηρίου η Ρένα κάθεται ανόρεχτα και καπνίζει. «Ένα τσιγάρο για διάλειμμα» σκέφτηκε.

Ο Τάκης και η κυρία Λέλα λογομαχούν.

Άνοιξε τη συνταγή και διάβασε τα υλικά τού Ηλία. Τα υλικά με τα οποία είναι φτιαγμένος. 600gr σοκολάτα κουβερτούρα με τουλάχιστον 55% περιεκτικότητα σε κακάο (μπορείτε, για πιο απαλή γεύση, να αντικαταστήσετε το 1/3 της σοκολάτας με γάλακτος), 1 ζαχαρούχο γάλα, 65gr βούτυρο, 15 καραμέλες βούτυρου, 50gr αμύγδαλα ανάλατα.

Δεν ήθελε να είναι ανάλατη η ζωή της!

Κλαίρη

«ΑΙ ΣΙΧΤΙΡ! Πού πάρακα;» Εδώ και δέκα λεπτά πηγαί-
«Ανοερχόταν σαν χαζή στο ανοιχτό πάρκινγκ φορτωμένη με
τη βαριά της τσάντα και το κλειδί τηλεχειρισμού στο χέρι,
αλλά αυτοκίνητο δεν έβρισκε. Ο καιρός είχε πάλι αγριέψει και
ο βοριάς λυσομανούσε. Πάγωνε παρά το βαρύ παλτό που
φορούσε. Ο κρύος αέρας περνούσε από το λεπτό καλσόν, έμπαι-
νε μέσα από τη φούστα και έφτανε μέχρι τη ραχοκοκαλιά της.
Ανεμοσούρια γέμιζαν με ξερά φύλλα τα μάτια της.

«Πού είσαι επιτέλους!» φώναζε, σε ένα ανόητο κάλεσμα
απελπισίας και σαν από θαύμα... «κλικ κλακ» το άκουσε. Ανα-
κούφιση! Μπήκε μέσα στο αυτοκίνητό της μπαίλντισμένη.

Ήταν η Κλαίρη.

Μητέρα, χήρα, αφεντικό, ετών πενήντα επτά και μπροστά
σε μια απόφαση που το μυαλό της αρνιόταν να πάρει αβασάνι-
στα.

Ανήσυχο πνεύμα από τα νιάτα της καθώς πάντα διεκδικού-
σε τα «θέλω» της. Πάλευε για αυτά με ορμή και πείσμα. «Δε
σε φοβάμαι εσένα, θα τα καταφέρεις» της είχε πει λίγο πριν
φύγει ο Βασίλης· και έτσι ήταν! Μπορεί, τότε στα νιάτα τους,
τα λαμπερά μάτια της να του είχαν λιώσει την καρδιά, αλλά η
μαχητικότητα της του είχε κατακτήσει το μυαλό.

«Ας είναι ελαφρύ το χόμα που σε σκεπάζει, αγαπημένε

μου» ψιθύρισε και έδωξε με μια κίνηση του χεριού της κάποιες ενοχές, γιατί τον είχε παιδέψει πολύ μέχρι να την κατακτήσει. Δεν του παραδόθηκε εύκολα! Όταν όμως έγινε «η κυρά του και η κοπέλα του» έμεινε πλάι του γενναιόδωρα και γεμάτη στοργή.

Αλλά το κακό έγινε και ο Βασίλης έφυγε, αφήνοντας χαρακιά στην καρδιά της· τα παιδιά λίγο πριν ανοίξουν τα φτερά τους, το ζαχαροπλαστείο στην καλύτερή του στιγμή και ένας μακρύς δρόμος μπροστά της. Δίκιο είχε όμως που δεν τη φοβόταν. Ανασκουμπώθηκε, τα έβαλε στη σειρά, περπάτησε —έτρεξε όπου χρειαζόταν— και τα κατάφερε. Τα παιδιά είχαν ήδη χαράξει τη ζωή τους και το μαγαζί είχε ταυτιστεί με τα καλύτερα και πιο πρωτότυπα γλυκά στην πόλη. Κι αλμυρά έφτιαχναν, αλλά τα γλυκά τους ήταν το κάτι άλλο!

Η χαρακιά μπορεί να ήταν ακόμη εκεί —πάντα θα ήταν— αλλά είχε θρέψει και δεν πονούσε τόσο. Είχαν περάσει και πέντε χρόνια!

Πανδαμάτωρ ο χρόνος!

Κοίταξε στον καθρέφτη του αυτοκινήτου της.

«Χρόνος είναι και με τρομάζει που τον καλημερίζω τόσο ατάραχα κάθε πρωί, και ακόμη περισσότερο που έρχεται χωρίς να φέρει κάτι» μουρμούρισε. «Και μη ρωτάς τι, κυρία Κλαίρη μου» θύμωσε, «μια έκπληξη, μια απορία, μια φλόγα, κάτι φωτεινό και ξάστερο. Κάτι να με πάρει, και να με σηκώσει τελospάντων!»

Τα μάτια της έτσουζαν καθώς πάλευαν να διώξουν τα σκουπίδια που είχε φέρει ο αέρας. Τα έτριψε ασυναίσθητα. Κάτι κατάφερε και το κάψιμο σταμάτησε. Άνοιξε το ραδιόφωνο, έφαξε το χαρτί στην τσάντα της και το ακούμπησε διπλωμένο στο πλαϊνό κάθισμα. Άναψε τσιγάρο και το λοξοκοίταξε.

Ίσως αυτός ο διπλωμένος πειρασμός, που της έκλεινε το

μάτι με τον ίδιο τρόπο που το έκανε και η Ρένα, να ήταν μια λύση...

«Όχι κομμώτρια, παρακαλώ, hairstylist» δήλωνε η Ρένα της, καθώς λικνιζόταν ανάμεσα σε καθρέφτες και λουτήρες με την περίσσια έπαρση της ομορφιάς της και τα σπιρτόζικα τσιγγάνικα μάτια της, καθώς γαργαλούσε αυθάδικα το μυαλό της Κλαίρης με το πιστολάκι, το ψαλίδι, το σαμπουάν και τον καφέ που σιγόβραζε.

«Αχ, ξέρεις πόσες γυναίκες έχω δει εδώ μέσα να μαραζώνουν;» λογάριαζε φωναχτά πάνω στο κρεπάρισμα. «Δεν λέω, το σωστό κάνεις, τότε θα δεις όμως και τη ζωή σου; Ε, πότε;» ρωτούσε και έσκυβε συνωμοτικά στο αυτί της. «Και να ξέρεις, μία είναι η συνταγή, κάθε γυναίκα θέλει έναν άντρα!»

Η Κλαίρη δεν ανοιγόταν πολύ, αλλά έκανε κέφι να την ακούει και να μοιράζεται μαζί της τα μελλούμενα στο κατακάθι του καφέ. Μελλούμενα που μόνο η Ρένα διάβαζε και που πάντα «έβγαιναν». Δεν της χαλούσε το χατίρι της κομμώτριάς της η Κλαίρη και δεν αμφισβητούσε ποτέ τη μαντική της τέχνη. Μόλις όμως γυρνούσε η κουβέντα στο συγκεκριμένο θέμα απαντούσε με ένα κατηγορηματικό «εγώ δεν θέλω!».

Αυτό στην αρχή βέβαια, γιατί με τον καιρό το «δεν θέλω» έγινε «θέλω, όμως άλλα έχουν σειρά», για να καταλήξει τον τελευταίο χρόνο σε ένα «χρειάζομαι οπωσδήποτε ένα διάλειμμα» που η Ρένα συνέχιζε να το διανθίζει με πικάντικα ψιθυρίσματα, πειράγματα και υποσχέσεις για γρήγορα και καλά μαντάτα.

«Να, εδώ το λέει καθαρά, λουλουδιασμένο το φλιτζάνι σου! Βλέπεις;»

Και η Κλαίρη τώρα και «έβλεπε» και ένιωθε. Η συνταγή ήταν μία και κλασική. Να ξυπνήσει τις αισθήσεις της, να ζωντανέψει, να κάνει όλα αυτά που ονόμαζε «διάλειμμα» και

γιατί όχι... και άλλα που δεν είχε τολμήσει ή δεν είχε προλάβει ποτέ της να σκεφτεί.

Και ήξερε τι ήθελε! Δεν ήθελε, πια σιρόπια και μελώματα. Ήθελε κάτι άλλο. Κάτι που να λιώνει αργά στο στόμα, κάτι που να τη λιγώνει με την περίσσια γλύκα του και να την ανατριχιάζει με την πικράδα του.

Κάτι, κάτι σαν γλυκόπικρη σοκολάτα!

Και αυτά που αιωρούνταν στις μετρημένες κουβέντες της, αλλά δεν ντρέπονταν πια να γράφουν μέσα στο φλιτζάνι της, ήρθε η ώρα και έγιναν ένα σαγηνευτικό ανδρικό άρωμα ετών τριάντα πέντε και ένα «κάτι», που τη βρήκε, ευτυχώς, με την πετσέτα στο κεφάλι και την πήρε και τη σήκωσε.

Δεν μπόρεσε να αρθρώσει κουβέντα.

Κρύφτηκε σε ένα περιοδικό μόδας κοκκινίζοντας.

Και τότε εμφανίστηκε το διπλωμένο χαρτί από τη Ρένα. «Αυτή είναι η συνταγή που σου έλεγα. Ηλία τον λένε. Σκέψου το! Είναι απόλυτα έμπιστος και το έχει σπουδάσει με τη σοκολάτα» της ψιθύρισε, κλείνοντάς της πονηρά το μάτι. Κι η Κλαίρη δεν αντιστάθηκε, άπλωσε το χέρι και βιαστικά φυλάκισε το χαρτί μέσα στην τσάντα της. Έκλεισε πονηρά το μάτι, τάχα μου άνετη, αλλά, μέσα στην αμηχανία και την έξαψή της, κατέληξε σε ένα ευτράπελο, παρατεταμένο «τικ» νευρικότητας.

Ευτυχώς που ξέσπασαν σε γέλια και ηρέμησε.

Το χαρτί λοιπόν!

Καθισμένη στο αυτοκίνητο, αναμετρίοταν μαζί του ζυγίζοντας τα «πρέπει» και τα «θέλω», τον χρόνο και τη στιγμή, το τώρα και το αύριο. Το ξεδίπλωσε και στο κάτω μέρος του ήταν γραμμένο το τηλέφωνο του Ηλία. Το έδωξε βιαστικά από το οπτικό της πεδίο και συγκεντρώθηκε στη συνταγή. Και αυτή όμως συνωμοτούσε εναντίον της, αφού της έδινε οδηγίες για

«τα γευστικά και βελούδινα σοκολατάκια» που ήταν «ένας γλυκός πειρασμός σε μια κλασική συνταγή» και που «η πλούσια γεύση της σοκολάτας, λιώνοντας αργά στο στόμα, σε απόλυτο συνδυασμό με την καραμέλα και τα αμύγδαλα, θα έφερνε το πιο όμορφο, ξεκούραστο και αρωματικό διάλειμμα της ημέρας!»

Το διάβασε ξανά και ξανά.

Το μάτι της κόλλησε στη φράση «ξεκούραστο και αρωματικό διάλειμμα».

Ήθελε, αλλά ο τρόπος την έκανε διστακτική.

«Συνοδός κυριών; Με πληρωμή;»

Σίγουρα θα μπορούσε να βρει μια παρέα πιο «πρέπουσα», όμως, από την άλλη, δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να μπλέξει σε συναισθηματικές δεσμεύσεις, ούτε και να δίνει εξηγήσεις σε οποιονδήποτε και για οτιδήποτε. Ίσως επειδή τα είχε ζήσει όλα αυτά. Είχε χορτάσει από αγάπη και το αναγνώριζε καθώς η Κλαίρη δεν ήταν αχάριστη. Η αγάπη όμως χτίζεται με υποσχέσεις που κρατιούνται και με όνειρα που παλεύονται. Με υπομονές και μοίρασμα, με κατανόηση, με φροντίδα και με πολύ έργο.

Είχε κοπιήσει για την αγάπη της.

Δεν το μετάνιωνε για τις υποχωρήσεις της, αλλά δεν ήταν αυτό που ήθελε τώρα.

Τίναξε νευρικά τη στάχτη από την κάυτρα του τσιγάρου της που είχε αρχίσει να μακραίνει. Και στο κάτω κάτω, τι θα γινόταν αν έπαιζε και αυτή λίγο ξέγνοιαστα;

Γιατί να μην ενέδιδε στον πειρασμό των τριάντα πέντε χρόνων;

Ας πλήρωνε! «Και στο λούνα παρκ πληρώνεις για να μπεις!» μονολόγησε και γύρισε το κλειδί στη μηχανή του αυτοκινήτου. Έλεγε τους καθρέφτες για να ξεπαρκάρι, σταμάτησε όμως πάλι.

«Κι άντε, κυρία Κλαίρη, ας πούμε πως αυτό το ξεπερνάμε.

Τόσα χρόνια απραξίας όμως, πού θα σε βγάλουν; Θα το κάνεις τελικά το κουμάντο ή θα γίνεις έρμαιο της ανάγκης σου και θα τρέχεις πίσω του;»

Έβαλε ταχύτητα και ξεκίνησε.

«Αι σιχτήρ! Όλα τα θέλω μας δύσκολα!»

Σταμάτησε στο φανάρι χαζεύοντας τη διπλανή βιτρίνα. Παράταιρο, ανάμεσα σε μπότες και χειμωνιάτικα παπούτσια ξεχώρισε ένα κίτρινο ζευγάρι ψηλοτάκουνα mules. Το ραδιόφωνο έσκουζε: «Πονάτε; Είστε κουρασμένοι; Νιώθετε τον χρόνο να σας βαραίνει; Η πηγή ζωής είναι εδώ, σε μία και μοναδική τιμή! Σωθείτε από ρευματικούς πόνους! Προλάβετε την αραιώση των μαλλιών! Βελτιώστε το χαμόγελό σας! Ζήστε την ανεπανάληπτη εμπειρία της λαμπερής επιδερμίδας!»

Κούνησε το κεφάλι της με αποστροφή.

«Κορίτσι μου, δεν απέχεις και πολύ από το να ζήσεις ανεπανάληπτες εμπειρίες με βοτάνια σε μοναδική προσφορά!» μουρμούρισε και πάρκαρε απότομα.

Το ελκυστικό κίτρινο την καλούσε κοντά του!

Αγνόησε τα κορναρίσματα, μπήκε στο κατάστημα και το αγόρασε.

Και να την τώρα —με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι— που ετοιμάζεται να τον υποδεχθεί! Είχε φροντίσει με επιμέλεια να μην αφήσει τίποτα να της χαλάσει τη διάθεση και απέφυγε τα πολλά πολλά με τον καθρέφτη της. Φρόντισε, επίσης, να αισθάνεται όμορφη. Διακριτικό μακιγιάζ, τα μαλλιά της με ένα πολύ επιτυχημένο φιλαριστό καρέ να καλύπτουν τις ατέλειες γύρω από το πρόσωπο —«τι χέρι έχει αυτό το κορίτσι!»— και το σκούρο μπλε φόρεμα σε αμπίρ γραμμή, χυτό μέχρι το γόνατο, με μανίκια μέχρι τους αγκώνες και στρογγυλό ντεκολτέ, να κρύβει εύστοχα τα παραπάνω κιλά της. Δεν φόρεσε καλσόν και ανέβηκε με σιγουριά στα κίτρινα ψηλοτάκουνα που άφηναν να

φαίνονται τα περιποιημένα νύχια των ποδιών της.

Η όλη ετοιμασία ήδη της είχε ανεβάσει τη διάθεση και το κρασί είχε διώξει το τελευταίο τρέμουλο.

Όλα περίμεναν! Η σοκολάτα στο μπολ, το ζαχαρούχο, το βούτυρο, και, δίπλα, σπασμένα σε μικρά κομματάκια, οι καραμέλες και τα αμύγδαλα.

Χαμήλωσε τη φωτιά για να σιγοβράσει το νερό και άφησε το χέρι της να δροσιστεί στην ανοξείδωτη επιφάνεια του πάγκου. Χτύπημα ακούστηκε στην τζαμαρία. Μια βαριά, δυνατή κορμοστασιά. Χτυποκάρδι... αλλά ξεχώρισε αμέσως το τζιν παντελόνι και το λευκό λινό πουκάμισο.

Της άρεσε!

«Καλώς τον, πέρασε. Ελπίζω να βρήκες εύκολα το εργαστήρι μας» του είπε κι άπλωσε το χέρι για χειραψία.

«Ναι, ναι, εύκολα!» αποκρίθηκε εκείνος ήρεμα, «αλλά παράξενο μέρος για πρώτη συνάντηση» συμπλήρωσε κι έκανε μια κίνηση να φέρει το χέρι της στα χείλη του.

Εκείνη το τράβηξε με ένα χαμόγελο, κλείδωσε δύο φορές την πόρτα, έκλεισε προσεκτικά τις περσίδες και προχώρησε προς τα μέσα για να κρύψει την αμηχανία της.

«Λιώνω σοκολάτα. Πίνεις κρασί;»

«Ναι, παρακαλώ!»

«Η Ρένα μού είπε ότι σου αρέσει η ζαχαροπλαστική».

Εκείνος έγνεψε καταφατικά και πήρε το ποτήρι, βολτάρωντας ξανά τα ακροδάχτυλά του στον καρπό της.

Ανατρίχιασε, αλλά τραβήχτηκε πάλι.

«Θα ξέρεις, βέβαια, πως η διαδικασία αυτή πρέπει να γίνει αργά και σε όχι ψηλή θερμοκρασία, ώστε να μην καεί η σοκολάτα μας» είπε χαμηλόφωνα και, στο λεπτό, μετανιωμένη για την κουβέντα που ξεστόμισε κατέβασε το κεφάλι της.

«Βέβαια, το ξέρω» της χαμογέλασε εκείνος. «Ξέρω, όμως,

πως χρειάζεται και να ανακατεύουμε συνέχεια το μίγμα. Ακριβώς για τον ίδιο λόγο!»

Την έπιασε απαλά από τη μέση και τη στριφογύρισε. Δεν αντιστάθηκε ούτε στο γοητευτικό θρόισμα που της χάιδεψε το μάγουλο ούτε στα ελαφρά αγγίγματα χεριών, γοφών και μπράτσων. Την οδήγησε πάνω από το μπεν μαρί, φυλακισμένη στην αγκαλιά του. Η γλυκιά μυρωδιά της σοκολάτας τής πλημμύρισε τα ρουθούνια. Γύρισε το πρόσωπό της και ανάσανε βαθιά μέσα από το ανοιχτό πουκάμισο.

Εκείνος συνέχισε να ανακατεύει τη σοκολάτα με απαλές κυκλικές κινήσεις. Χέρια και κορμιά ακκίζονταν στον ίδιο ρυθμό. Σε λίγο χάθηκαν και οι τελευταίες λευκές σπείρες από το βούτυρο. Μία έντονη αδημονία σκάλωσε χαμηλά στην κοιλιά της. Την παρότρυνε να συνεχίσει μόνη της.

Κατάλαβε πως τη διάβαζε.

Κι η Κλαίρη κινήθηκε πάνω στα τακούνια της.

«Χρειαζόμαστε ένα μικρό ταψάκι 20x30. Να μην ξεχνιόμαστε...» αστειεύτηκε. «Και αντικολλητικό χαρτί. Πού έχετε το αντικολλητικό χαρτί;»

Του έδειξε με ένα της νεύμα. Το γαυνωτικό μούδιασμα στο οποίο βρισκόταν δεν την άφηνε να αρθρώσει λέξη.

Ο Ηλίας βρήκε αυτό που ήθελε και την πλησίασε ξανά. Έβαλε στις χούφτες της τα αμύγδαλα μαζί με τα θρύμματα της καραμέλας και τα έσυρε με δύναμη στις άκρες των δαχτύλων της μέχρι να πέσουν στη στιλπνή σοκολατένια επιφάνεια. Οι αιχμηροί κόκκοι τρίφτηκαν στις παλάμες της και το σκληρό του τζιν στα γυμνά της πόδια.

Ένα βογγητό του... την ξάφνιασε.

Το κορμί του ανταποκρίθηκε και σε λίγο, εκεί, στη γυαλάδα του πάγκου, άπλωσε με δεξιοτεχνία όλη τη ρευστή σαγήνη της σοκολάτας.

Μετά από δύο ώρες κρυμμένες στη σκοτεινιά του γραφείου η Κλαίρη άναψε ένα τσιγάρο. Ένας ελαφρύς χτύπος ακουγόταν από το εργαστήριο.

Εκείνος στάθηκε στην πόρτα.

«Πρέπει να φύγω» της είπε.

«Ναι, φυσικά» απάντησε η Κλαίρη κι αναζήτησε την τσάντα της.

«Όχι τώρα, γλυκιά μου» τη σταμάτησε κι έβαλε μπροστά της ένα δίσκο με σοκολατάκια, πασπαλισμένα με μπόλικο κακάο. «Αυτά για σένα. Μια καλή συνταγή δεν αρκεί να φτάνει μέχρι τέλος. Πρέπει να έχει και επίγευση».

«Σε ευχαριστώ» απάντησε η Κλαίρη λίγο αμήχανα και λίγο απορημένη.

«Κι εγώ σε ευχαριστώ» της απάντησε αινιγματικά κι έφυγε χωρίς άλλη κουβέντα.

Η Κλαίρη τον ακολούθησε μέχρι που χάθηκε από τα μάτια της. Ξάπλωσε πίσω την καρέκλα κι απόλαυσε ένα σοκολατάκι. Ήταν ακριβώς όπως το ήθελε!

Μια κλασική συνταγή για γρήγορο fudge και ένα υπέροχο, αρωματικό, γλυκόπικρο διάλειμμα.

Άκης

ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ κι οι σκέψεις του απολογισμού με βασάνιζαν. Τρυπούσαν σαν πευκοβερόνες το μυαλό μου. Το βράδυ περπατούσα στον δρόμο – ίσως θα έπρεπε να συμπληρώσω. Πολλά βράδια περπατούσα μόνος στον δρόμο, λέω εγώ!

Και τώρα περπατώ στους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Περπατώ και σκέπτομαι τα συν και τα πλην, το καλό και το κακό, το άσπρο και το μαύρο μιας ολόκληρης ζωής, της δικής μου ζωής.

Στους απολογισμούς των περισσότερων ανθρώπων νικητές είναι τα πλην!

Ο θρίαμβος του πλην.

Βρίσκομαι στη διασταύρωση των οδών Μαρτίου και Βασιλίσσης Όλγας, ακριβώς δίπλα από τη Δημοτική Πινακοθήκη. Περπατώ μόνος. Περπατώ προς την παραλία με το κεφάλι σκυμμένο. Δεν έχω να ντραπώ για κάτι, αλλά το άτιμο το κεφάλι δεν λέει να σηκωθεί!

Σκυμμένο!

Προσπερνώ ένα περίπτερο που ετοιμάζεται να κατεβάσει τα ρολά του.

Να αγοράσω μια σοκολάτα γάλακτος;

Βαριέμαι να βγω στην παραλία!

Θα έχει πολύ κόσμο!

Τα φοβάμαι τα βλέμματα που καρφώνονται πάνω μου. Τα μάτια των ανθρώπων που γνώρισα ήταν αδιάκριτα και αδηφάγα. Θυμάμαι στο κοιμωτήριο, τότε που γνώρισα τη Ρένα. Την Ρένα που μετά έγινε Ιρέν. Με κοίταζε με νόημα στα μάτια! Κουνούσε καταφατικά το κεφάλι της στην κάθε μου λέξη. Με άφηνε να φαντάζομαι; Ίσως! Καθόμασταν όρθιοι μπροστά από το ταμείο του μαγαζιού και προσπαθούσε να βρει τρόπο να με αγγίξει με το σώμα της η αλήτισσα.

Με άγγιζε!

Δήθεν τυχαία...

Της είπα πως σκέφτηκα –σκέφτομαι– να ακουμπήσω το χέρι μου στα οπίσθιά της.

Ξαφνιάστηκε.

«Θέλω να βάλω το χέρι μου μέσα στο εσώρουχό σου».

«Υπάρχει κόσμος!»

«Μου αρέσει ο κίνδυνος, Ρένα».

«Θα σε χαστουκίσω μπροστά στις πελάτισσες».

«Είσαι πόρνη!»

«Η κυρία Λέλα τι θα πει;»

«Σε έπιασε ο πόνος για τη Λέλα;»

«Θα σε πετάξει στα αζήτητα».

«Έχεις πηδηχτεί με τους πάντες. Όλη η Θεσσαλονίκη γνωρίζει τα ρεζιλίκια σου. Σε μένα βρήκες να το παίζεις παρθένα;»

«Θα τηγαίνω με όποιον θέλω, Τάκη!»

«Και με μένα θα πλαγιάσεις κάποτε».

Ο χρόνος με υποχρεώνει να χρησιμοποιώ τις λέξεις οπίσθια, πόρνη και εσώρουχα. Μήπως να τις άλλαξα με τις λέξεις... κώλος, πουτάνα και βρακί;

Δέχτηκε να πάμε για καφέ. Την περίμενα σε ένα μαγαζί απέναντι από το περίπτερο... που έχει κατεβάσει τα ρολά του!

Δεν αγόρασα σοκολάτα γάλακτος! Το ζευγάρι τού περιπτε-
ρο φεύγει αγκαλιασμένο κι εγώ φέρνω στον νου όλες τις συνα-
ντήσεις μου με τη Ρένα.

Ποια από όλες τις συναντήσεις μας να διαλέξω;

Με περίμενε σε ένα τραπέζακι για δύο άτομα. Το μαγαζί
σχεδόν άδειο. Εγώ ήθελα να καθίσω απέναντί της. Να την
βλέπω στα μάτια και να τεστάρω την αλήθεια της!

Να τεστάρω την αλήθεια της ή το μόνο που με ενδιέφερε
ήταν να μου κάτσει;

Επίτηδες είχε διαλέξει εκείνο το τραπέζι, εκείνον τον κανα-
πέ. Άνοιξε την τσάντα κι έβγαλε με καμάρι από μέσα της έναν
φάκελο με φωτογραφίες.

«Γιατί διάλεξες αυτό το τραπέζι, Ρένα;»

«Για να μην ακουγόμαστε, για να πούμε τα δικά μας».

«Δεν θα τα πάμε καλά εμείς οι δύο. Εγώ δεν είμαι Ηλίας!»

«Θέλω να σου πω πως όταν με αγγίζεις αηδιάζω. Καλά
άκουσες, Τάκη!»

«Αηδιάζεις;»

«Ναι!»

«Σου προκαλώ αηδία;»

«Γιατί σου φαίνεται περίεργο;»

Της προκαλούσα αηδία!

Μου φαινόταν τόσο περίεργο!

Θυμάμαι που καθόμασταν στον καναπέ του κομμωτηρίου κι
έβαζα το χέρι μου στο παντελόνι της. Δεν το έβαζα πολύ
βαθιά... Τα δάκτυλά μου έπαιζαν ανάμεσα από το χώρισμα,
την χάιδευαν! Κι η Ρένα δεν έδειχνε να ενοχλείται!

Γελούσαν τα χείλη και τα μάτια της!

Ανάπνεε το πρόσωπό της...

Βρόμα!

Στρίψε, λέω στον εαυτό μου! Στρίβω σε ένα στενάκι δεξιά

και βλέπω παρατημένο ένα στρώμα. Ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα... ένα στρώμα! Στρέφω αμέσως τη ματιά μου προς το απέναντι πεζοδρόμιο. Με κοιτούν; Μια ηλικιωμένη γυναίκα άπλωνε ασπρόρουχα.

Το στρώμα πρέπει να ήταν ημίδιπλο ή διπλό!

Μονό δεν ήταν.

Πάλι κάποιος πέθανε! Και οι συγγενείς διάστηκαν να κατεβάσουν το στρώμα του στα σκουπίδια. Μίασμα; Να φύγει το κακό από πάνω τους; Να ξορκίσουν το κακό; Ο θάνατος είναι κακό; Το κρεβάτι της απουσίας ίσως να πάει σε κάποια γωνιά της αποθήκης! Ή να βρει τη θέση του σε κάποιο εξοχικό με καινούριο στρώμα επάνω του!

Δεν το χάρηκα το στρώμα σε τούτη τη ζωή!

Η Ρένα ήθελε να με βασανίζει! Κάναμε όλα τα προκαταρκτικά οι δυο μας. Γδυνόταν μπροστά μου, έπαιρνε πόζες πορνοστάρ αξιώσεων και ταυτόχρονα μου πάσαρε και τα προβλήματα που είχε με τη μάνα της.

«Εγώ δεν μπαίνω σε καλούπια».

«Καλά κάνεις».

«Η μάνα μου...»

«Οι γονείς θα είναι πάντα γονείς!»

«Δε την αντέχω την γκρίνια της. Τελευταία μου μίλησε για την αποκατάστασή μου. Εγώ να αποκατασταθώ; Δεν είναι αστείο;»

«Πιστεύω πως κάποτε όλοι οι άνθρωποι συναντούν το ταίρι τους».

«Να κάνεις παρέα με τη μάνα μου, Τάκη».

Ήθελε να τη φωτογραφίζω μπροστά από το μαύρο πανί που έστηνα στα ντουλάπια της κουζίνας μου, να την παρηγορώ για όλα εκείνα τα ωραία που περίμενε να έρθουν. Ωραία ήταν τα χρήματα και η μεγάλη ζωή!

Με άφηνε να την αγγίζω στα επίμαχα σημεία κι έδειχνε να το απολαμβάνει. Όχι πάντα! Κάποιες φορές μου επέτρεπε να γεύομαι τα κάλλη της.

Γεύση;

Αφή;

Μήπως η αφή ταυτίζεται με τη γεύση;

Οι ρώγες της μεγάλωναν καθώς τις ακουμπούσα. Μου μιλούσε για τους έρωτές της. Εγώ ήμουν αυτός που τραβούσε τις αισθαντικές φωτογραφίες, τις φωτογραφίες που η Ρένα έδειχνε με καμάρι σε μένα και στους εραστές της.

Στο σήμερα συστήνομαι ως Άκης.

Είμαι μόνος. Δεν έχω φίλους. Οι γνωστοί, λιγοστοί.

Παλιά ήμουν ο Τάκης, και πιο παλιά ο Παναγιωτάκης.

Παναγιώτης δεν έγινα ποτέ.

Γεννήθηκα από μετανάστες γονείς σε μια πόλη της Γερμανίας. Δεν θέλω να μιλώ για τον χρόνο. Προσπαθώ να τον αγνοήσω. Δεν τα καταφέρνω πάντα. Το προσπαθώ. Μια ζωή το προσπαθώ.

Γεννήθηκα, λοιπόν, κάποτε από γονείς μετανάστες. Στα έντεκά μου χρόνια με πήραν μαζί τους κι εγώ –χωρίς να το θέλω– βρέθηκα για πρώτη φορά στη Δυτική Γερμανία.

Δεν τους είχα δει... ούτε σε φωτογραφία!

Δύο ξένοι άνθρωποι!

Μίλησα για τον χρόνο!

Είπα στα έντεκα... Μα τι στο καλό γίνεται; Γιατί δεν μπορώ να διώξω τον χρόνο από τη σκέψη μου;

Στη Δυτική Γερμανία έμεινα για δύο χρόνια!

Θα τελειώσω σύντομα με αυτόν...

Οι γονείς μου μάλωναν συνέχεια και με την παραμικρή αφορμή που έδινε ο ένας στον άλλον μάς άκουγε όλη η γειτονιά. Τραβούσαν τις κουρτίνες τους οι γείτονες και μας χάζευαν.

Δωρεάν το θέαμα!

Δούλευαν, ξάπλωναν και μάλωναν.

Στα μεσοδιαστήματα έτρωγαν ζεσταμένα φαγητά κονσέρβας και κοιμόντουσαν. Μπιζέλια, ραβιόλια, σούπες με φασολάκια. Ξαναζεσταμένο το φαγητό της σχέσης τους, της ζωής τους, ξαναζεσταμένο το φαγητό της εκτίμησης και της αυτοεκτίμησης.

Παρέα με άλλους μετανάστες που προσπαθούσαν να νικήσουν τη φτώχεια τους δεν έκαναν.

Έπιναν...

Ο πατέρας κουβαλούσε ακόμα έναν γάμο στις πλάτες του. Γάμος με μια Γερμανίδα. Δεν θυμάμαι το όνομά της. Είχε παιδί με τη Γερμανίδα. Είχα αδερφό! Έναν ετεροθαλή αδερφό τον οποίο δεν συνάντησα ποτέ.

Τι θα του έλεγα, αν τον είχα μπροστά μου;

Δακρύζω!

Προσπερνώ τα δάκρυα...

Η μάνα μου έκοψε την καλημέρα στην αδερφή της.

Έφταιγε ο πατέρας μου;

Υπάρχουν άραγε άδολες σχέσεις ανάμεσα στα αδέρφια σήμερα;

Δύο ολόκληρα χρόνια! Μέσα σε αυτά τα χρόνια ο πατέρας μου έχασε το παιδί του κι εγώ τον αδερφό που ποτέ δεν γνώρισα. Σε εκείνη τη Γερμανία δεν είδα κανένα στρώμα στον δρόμο. Εγώ κοιμόμουν στο ξύλινο πάτωμα μιας σοφίτας, πάνω από μια κόκκινη φλοκάτη. Την είχε κουβαλήσει η μάνα μου από την Ελλάδα.

Ήταν από την προίκα της.

Κοιτάζω ακίνητος μία το στρώμα και μία την ηλικιωμένη κυρία που έχει τελειώσει με το άπλωμα των ρούχων του άντρα της.

Με κοιτά κι αυτή.